

Ik denk dat ik mag dromen

DECEMBER 2012

Iemand die niet kan zingen doet mee aan een talentenshow waarin zangtalent wordt gezocht: “Zoek maar een andere passie, want dit wordt ‘m echt niet”, zegt de jury. Iemand zit daarna thuis op de bank en voelt zich leeg. Hij voelt zich een kunstenaar maar hij kan het niet kunstig uiten. Dat is toch een van de meest sneue dingen des levens. Hij is niet goed in z’n passie. We willen allemaal boven het gemiddelde uitstijgen, daar zijn we heel gemiddeld in. En bizar veel Nederlanders willen een boek schrijven. En daar ben ik er een van... En ik denk dat ik mag dromen...

Dus. Van mijn eerste boek schrijf ik over een jaar of tien de laatste zin. In mijn boek wordt een verhaal verteld. Een ode aan leven, in een voorbeeld geschreven.

Tussen nu en dan doe ik vanalles om het verhaal te verhelleren en mijn kunde in het schrijven te ontwikkelen. Tijd is wat ik nodig heb. Soms merk ik dat ik te snel wil. Het kriebelt. Zeker op een moment dat een toefje inspiratie me er zeker van doet zijn dat ik het nu helemaal weet. Helemaal! Dan denk ik dat ik het verhaal heb, maar als ik zinnen op het papier wil zetten merk ik dat ik er nog lang niet ben.

Ja, op papier ja. Schrijven met pen en papier. Het is moeilijker dan typen omdat je niet snel op backspace kan drukken. Je moet van te voren nadenken over je zin voordat je ‘m opschrijft. Dat is moeilijk en een goede oefening. Bovendien wil ik mijn verhaal kunnen aanraken, kunnen voelen met mijn handen. De tastbaarheid maakt het echt.

Mijn verhaal. Het wordt een fictie-non-fictie over de liefde voor wijsheid en over de chaos en disbalans van levende syste-

men. Het moet een prachtige volgorde van mooie woorden worden. Het liefst poëtisch, maar wel nog zo dat een ‘gemiddeld persoon’ het begrijpt. De wil de grens tussen doodgewoon en super experimenteel opzoeken. Als die grens nog niet bestaat dan ga ik ‘m bedenken.

De fictie komt terug in de karakters en het sprookje dat ze beleven. Het is voor volwassenen. Ik wil onze kortzichtigheid afzeiken: een ‘petit-prinsje-doen’.

Het gaat over creatie en nieuwe dingen maken en over samenwerken en werken en samen werken en over de verbazing. Ja, over de verbazing. Misschien staat die wel centraal. De verbazing, zoals de Grieken die in de Oudheid hadden toen ze niet in termen van begrotingstekorten en failietsementen dachten. In mijn verhaal is het niet de verveling, die vele van ons als een constante jeuk voelt. Nee. Het verhaal wordt gevoed door de bewuste naïviteit. Een positieve verbazing en alles dat daaruit voorkomt.

En meer. Het gaat over innovatie en duurzaamheid. Indirect. En zonder definitiege-

neuzel. Iedereen voelt dat het klopt. Ik wil een soort ‘Zen and the Art of Motorcycle Maintenance’ schrijven maar dan compleet anders. Zoals ik altijd alles anders wil.

Ik wil nog meer. Het verhaal komt uit mijn fantasie en is geïnspireerd door vele anderen. Ik wil het durven doorgeven zodat fantasieën versmelten en het verhaal zich aanpast in de tijd. Mijn verhaal is een troubadour waarvan ik de moeder ben. Toch ik ben wel zo egoïstisch dat ik wil dat iedereen dat ik het als eerste opschreef. Het verhaal dat ooit zweefde in de wereld tussen mensen pak ik vast en kneed ik tot een begin.

Dat wordt mijn verhaal. En als ik het geschreven heb ga ik het proberen te tekenen en maak ik er een stripverhaal van en tover ik het om tot een invuloefening en dan verander ik het in een wit papier tot ik er uiteindelijk niets van maak en dan is het voor ieder zelf in te vullen. Dan is het af. Misschien is tien jaar wat ambitieus en ik denk dat ik mag dromen.

A penguin stands in the lower-left foreground, facing right. The background is a vast, hazy landscape with rolling hills or mountains under a bright, golden sky. The overall color palette is warm, dominated by yellows and oranges, suggesting a sunset or sunrise. The image has a textured, almost woven appearance.

Ik ben een pionier
De weerbarstige pinguïn
In een sneeuwstorm
Bij zonsondergang
Die als een zandstorm
In een stille woestijn
Mijn oren doet trillen
En mijn ogen doet knijpen
Maar ik ben een pionier
Dus ik volg mijn voeten
Met mijn witte buik
Naar de nieuwe wereld
Die ik verken in het avondgeel
Omdat ik het wil